

Arrest

nr. 304 901 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
 Kortrijksesteenweg 641
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2023 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 augustus 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische (vermeende) vader.

Op 7 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van 7 februari 2023 vernietigt bij arrest nr. 289 024 van 16 mei 2023.

Op 16 november 2023 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2022 werd ingediend door.

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...) A. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, B. (...) J. (...) Y. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 07.12.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 289.024 dd. 16.05.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Ter staving van deze aanvraag werd een geboorteakte dd. 12.11.2020 voorgelegd.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 Juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd ' (eigen onderlijning)

Overwegende dat als bewijs van verwantschap een Ghanese geboorteakte dd. 12.11.2020 voorhanden is. De Ghanese geboorteakte vermeldt enkel als 'informant' de moeder N. (...) A. (...) A. (...) en niet de referentiepersoon. Bovendien blijkt dat de geboorteakte laattijdig Betrokkene is geboren op (...).08.2001, echter de geboorte werd pas geregistreerd op 12.11.2020 en het afschrift van de geboorteakte dateert van diezelfde dag.

Overwegende dat uit landeninformatie blijkt dat paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte. Er niet kan worden vastgesteld wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd. Betrokkene identificeert zich heden aan de hand van een paspoort dat werd afgeleverd in Londen op 13.01.2021 en met notitie van het nummer van zijn vorige paspoort hetwelke is afgestempeld te Brussel. Er zit geen kopie van zijn voorgaande paspoort met nr. (...) (cfr. vermelding ambassade van Ghana te Brussel) in het dossier waardoor op geen enkele manier af te leiden valt wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Nergens uit het dossier blijkt verder dat betrokkene met een visum (gezinshereniging) naar België/Europa is gekomen, hetgeen uiteraard geen steek houdt. Indien men het plan opvat zich in België te vestigen bij zijn vader, zou toch mogen verwacht worden dat men een visum gezinshereniging aanvraagt. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen dan op illegale wijze.

We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België (lees: geen kennis van datum binnenkomst). Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen.

Overwegende dat uit diezelfde landeninformatie blijkt dat de registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 September

1968). In beginsel moet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie. Een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de 'registrar' slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. De onbetrouwbaarheid van Ghanese geboorteaktes vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required " Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten.

Overwegende bij gebrek aan inreisstempels in betrokkene's paspoort kan dus niet worden vastgesteld sinds wanneer hij reeds in België/Schengen/Europa rondwaalt, het kan evengoed onder een andere identiteit zijn geweest. Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel kan niet worden uitgesloten dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als zijn vader wordt aangemerkt, om zo via zijn zogenaamde verwantschap verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Overwegende dat uit het document van het Diocese of Obuasi ten hoogste kan worden opgemaakt dat de erop vermelde persoon het eerste sacrament ontvangen heeft op 17.11.2010. Uit dit document blijkt geen afstamming met de vermeende vader.

Overwegende dat het document 'Road to Health Chart' melding maakt van de vermeende vader van de betrokkene. Het gesolliciteerd karakter van dit document kan echter niet worden uitgesloten. De vraag is zelfs of het document wel dateert van bij de geboorte van het kind of ook van achteraf. Zeker wanneer men de data nagaat bij immunizations poliomeylitis. Bij 2nd immunization wordt de datum van 26.10.2021 vermeld.

Overwegende dat het document 'Het attestation of birth van het Obuasi hospital' dd. 28.02.2022 waaruit moet blijken dat J. (...) Y. (...) B. (...) de vader van betrokkene is, vermeldt duidelijk dat dit document on request is. Het betreft eigenlijk ook weer een verklaring op eer door een derde waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Overwegende dat 'De Declaration by madeam F. (...) A. (...) K. (...) dd 29.12.21 een akte is puur op verklaring dient beschouwd te worden al een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Niets sluit uit dat betrokkene, omwille van verblijfsrechterlijke redenen, in functie van deze persoon, deze akte heeft laten aanmaken, om zo via zijn zogenaamde verwantschap met de referentiepersoon zelfs verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.

Overwegende dat er nog steeds geen stappen zijn ondernomen door betrokkene om een DNA test te laten afnemen. De tweede weigeringsbeslissing (lees: bijlage 20) van betrokkene dateert van 14.07.2022. In deze beslissing werd duidelijk meegedeeld aan betrokkene dat een DNA-onderzoek uitsluitend zou kunnen brengen. Dit werd nogmaals herhaald in de derde weigeringsbeslissing (dd. 07.02.2023) van betrokkene. De motieven van betrokkene om geen DNA-procedure op te starten zijn in casu onduidelijk.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21.

Overwegende de bepalingen van art. 21 van het Internationaal Privaatrecht kan de niet waarheidsgetrouwe geboorteakte niet worden erkend. In casu wordt de openbare Belgische orde verstoord door een geboorteakte die niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar met het uitsluitend doel om de vreemdelingenwet te omzeilen. Het bepalen van de afstammingsband maakt een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel. Het onrechtmatig erkennen van de akte zou een schending zijn van zowel de Belgische als de internationale openbare orde.

Overwegende dat alle elementen in het dossier wijzen op een onlogische gang van zaken, er verschillende met elkaar in overeenstemming zijnde elementen zijn die erop wijzen dat de erkenning in strijd is met de

beginnselen van de openbare orde en niet gericht is op het creëren van een afstammingsband tussen betrokkene en referentiepersoon maar uitsluitend gericht is op het omzeilen van de vreemdelingenwetgeving.

De geboorteakte kan wel zijn opgemaakt maar de inhoud van die akten gebeurt zonder enige controle. Net om die reden (en alle andere elementen in het dossier die supra werden uiteengezet) is de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties louter op grond van verklaringen gebeuren zonder ondersteunend bewijs (lees: DNA afname).

Voor een authentieke akte geldt blijkens vaste rechtspraak dat er in beginsel van uit wordt gegaan dat de inhoud daarvan juist is, totdat in voldoende mate aannemelijk is geworden dat dit niet het geval is. (zie supra)

De combinatie van het gebrek aan migratiegeschiedenis, van de laattijdige registratie van de geboorteakte van het naderhand te Brussel én Londen opgemaakte Ghanese paspoorten én de afwezigheid (lees: het willens en wetens weigeren) van een DNA-test vormt wel degelijk een geheel van vermoedens die toelaten te concluderen dat de verwantschap van verzoeker met de referentiepersoon niet waarachtig is. Op basis van wat voorafgaat kan enkel worden vastgesteld dat het relaas van betrokkenen inconsistent, totaal ongeloofwaardig en geenszins aannemelijk is.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Bijgevolg kan de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad stelt vast dat verweerder geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 50, §2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de

beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd.

Ook de overige nieuwe documenten zouden de bloedverwantschap tussen verzoeker en zijn vader niet aantonen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het eerder ingeroepen feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker het Schengengrondgebied is binnengekomen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsonthoofing (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering die eerder werd opgeworpen dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming en dat geen inreisstempels in verzoekers paspoort vast te stellen zijn, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het ontbreken van een inreisstempel in het paspoort de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de louter bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker is van oordeel dat de vaststelling dat dat er geen inreisstempel of visumsticker in het paspoort van verzoeker zou zijn ingebracht geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen.

2.1.5.

Voorts kan de motivering van verweerder geenszins weerhouden worden waar gesteld wordt dat de Ghanese geboorteakte van verzoeker enkel als 'informant' de moeder N. (...) A. (...) A. (...) vermeldt en niet de naam van de referentiepersoon.

Dat als naam van de informant 'F. (...) A. (...) K. (...) ' vermeld staat (zijnde verzoekers moeder) en geenszins N. (...) A. (...) A. (...)! Dat nergens op verzoekers geboorteakte 00k maar ergens de naam N. (...) A. (...) A. (...) te vinden is, zodat verweerder vermoedelijk een andere geboorteakte heeft bekeken ipv de geboorteakte van verzoeker!

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze bestudeerd heeft en meer bepaald de geboorteakte van verzoeker klaarblijkelijk verwisseld heeft met een andere, zodat zijn gevolgtrekkingen hieruit dan 00k niet kunnen worden aanvaard.

Dat de bestreden beslissing dan 00k een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 September 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat

de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt en een manifeste beoordelingsfout inhoudt, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.6.

Tenslotte kan de motivering van de bestreden beslissing die de door verzoeker bijkomende documenten afwijst, niet worden weerhouden.

Wat het 'Road to Health Chart' document betreft merkt verweerder op dat de naam van verzoekers vader hierop wordt vermeld, doch de vraag zich stelt of het document wel dateert van bij de geboorte van verzoeker, zeker aangezien bij de tweede inenting tegen polio als datum 26.10.2021 vermeld wordt.

Dat dit jaartal uiteraard een misslag is en het jaartal uiteraard ook 2001 dient te zijn, zoals alle andere data.

Dit blijkt duidelijk uit de datum van de tweede inenting tegen DTP, die steeds samen gegeven werd met de inenting tegen polio, nl. 26.10.2001. De tweede inenting tegen polio gebeurde dan ook op 26.10.2001.

Een dergelijke kleine misschrijving is echter onvoldoende om aan de authenticiteit van het voorgelegde documenten te twijfelen, temeer daar diverse andere documenten door verzoeker werden voorgelegd, die allen samen de bloedverwantschap aantonen.

Zo werd - naast de geboorteakte - immers ook een geboortetest voorgelegd van het Obuasi Hospital waarin gesteld wordt dat J. (...) Y. (...) B. (...) de vader is van verzoeker.

Verweerder werpt dienaangaande op dat dit document werd opgemaakt op vraag van verzoekers vader, zodat het een verklaring op eer zou zijn waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Echter, het is niet omdat een document werd opgemaakt op vraag van iemand, dat de inhoud ervan niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid.

Verzoekers vader heeft inderdaad het ziekenhuis gecontacteerd met de vraag een attest op te stellen betreffende de geboorte van verzoeker, doch het hospitaal heeft dit uiteraard gedaan met en na consultatie van de gegevens die in hun bezit waren.

Dit document betreft dan ook geenszins een verklaring op eer!

Bovendien wordt door verweerder geenszins aangetoond dat er geen verwantschap bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, wel integendeel. De referentiepersoon is de biologische vader van verzoeker en verzoeker heeft bovendien bezit van staat ten aanzien van de referentiepersoon.

Dat zij elkaar reeds kenden van voor de aankomst van verzoeker in België, wordt overigens eens te meer aangetoond door het feit dat de referentiepersoon reeds in 2019 geld aan verzoeker overmaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel (zie supra), zodat deze dient vernietigd te worden."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 27 van het WIPR, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van de manifeste beoordelingsfout. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt echter dat verzoeker artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormden in Ghana effectief een gezin en vormen ook in België ene gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Ais na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 Oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker woont samen met zijn Belgische vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 Oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 Oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit, zet hij niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De Raad benadrukt in eerste instantie dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144 tot 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte door de gemachtigde. Immers heeft de Raad hieromtrent geen rechtsmacht gelet op het beroep dat tegen zulke beslissing overeenkomstig artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR openstaat bij de familierechtbank. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse geboorteakte in België niet erkend wordt omdat hij de inhoud van dit officieel document betwist overeenkomstig artikel 21 van het WIPR (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen dan ook inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse geboorteakte heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse geboorteakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre de middelen ertoe strekken aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse geboorteakte niet heeft erkend en de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, zijn deze middelen – onder meer de aangevoerde schending van artikel 27 van het WIPR – dan ook onontvankelijk (cf. RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Dit neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, §1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

Verzoeker voert in dat opzicht dan ook de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht alsook van het materiële motiveringsbeginsel. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt immers de geldende rechtsgrond, met name artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met de artikelen 21 en 27 van het WIPR. Verweerder motiveert dat verzoeker ter staving van de bloedverwantschap met de referentiepersoon een Ghanese geboorteakte heeft voorgelegd. Verweerder weigert de buitenlandse geboorteakte te erkennen overeenkomstig de voormelde artikelen van het WIPR. Ook de andere overgemaakte documenten – met name verzoekers paspoort; een document van het Diocese of Obuasi; een document ‘Road to Health Chart’; een attest van het Obuasi Hospital en de verklaring van verzoekers moeder – tonen de verwantschap niet aan volgens verweerder.

Uit de hiervoor geciteerde bepalingen van het WIPR blijkt dat verweerder, met toepassing van artikel 27, §1 van het WIPR, kan weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid

van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder is met andere woorden niet alleen gerechtigd om de echtheid van de buitenlandse akte te onderzoeken – met name of zij voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waarin zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid – maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zogenaamde conflictenrechtelijke controle, waarbij wordt nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde.

Verweerder weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten, meer bepaald omdat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht aanvraagt onvoldoende heeft aangetoond, nu de voorgelegde Ghanese geboorteakte niet kan worden erkend. De inhoud van de akte wordt betwist op grond van artikel 21 van het WIPR. Verweerder geeft eerst de concrete redenen weer op grond waarvan hij de inhoud van de geboorteakte betwist. Zo motiveert hij dat de akte laattijdig werd geregistreerd, dat in het voorgelegde paspoort geen visum of inreisstempel kan worden teruggevonden en aldus niet blijkt wanneer verzoeker precies op het Schengengrondgebied is aangekomen. Verweerder heeft verder uiteengezet dat het dan ook niet is uitgesloten dat verzoeker iemand in België heeft gezocht wiens identiteitsgegevens hij op een geboorteakte kon laten zetten om op die wijze vervolgens een verblijfsrecht te kunnen laten gelden. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat, indien verzoeker werkelijk de zoon zou zijn van een Belg, kon worden verwacht dat hij een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen via de ambassade en met een visum naar België zou reizen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent duidelijk: *“Nergens uit het dossier blijkt verder dat betrokkene met een visum (gezinshereniging) naar België/Europa is gekomen, hetgeen uiteraard geen steek houdt. Indien men het plan opvat zich in België te vestigen bij zijn vader, zou toch mogen verwacht worden dat men een visum gezinshereniging aanvraagt. Het is immers veel goedkoper en veiliger om op legale wijze naar België te komen dan op illegale wijze. We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België (lees: geen kennis van datum binnenkomst). Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Overwegende dat uit diezelfde landeninformatie blijkt dat de registratie van geboorten en overlijden te Ghana is geregeld in de Registration of Births and Deaths Act (uit 1965, gewijzigd bij decreet 285 van 30 September 1968). In beginsel meet een geboorte in Ghana binnen 21 dagen worden geregistreerd bij de Registrar of Births and Deaths. Na de 21 dagen spreekt men van een laattijdige registratie. Een laattijdig geregistreerde geboorteakte kan puur op verklaring worden opgesteld gezien de ‘registrar’ slechts noteert wat hem door de aangever wordt verteld en dus geen enkel feit in de geboorteakte op echtheid wordt gecontroleerd. De onbetrouwbaarheid van Ghanese geboorteaktes vindt steun in de informatie die te vinden is in: ‘Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11 may 2012’. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: “The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual’s birth are not reliable evidence relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required” Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. Overwegende bij gebrek aan inreisstempels in betrokkene’s paspoort kan dus niet worden vastgesteld sinds wanneer hij reeds in België/Schengen/Europa rondwaalt, het kan evengoed onder een andere identiteit zijn geweest. Rekening houdende met de laattijdige registratie van de geboorteakte en het ontbreken van een inreisstempel kan niet worden uitgesloten dat betrokkene in België iemand heeft gezocht, met de Belgische nationaliteit maar met Ghanese roots, om nadien een geboorteakte te laten aanmaken in het land van herkomst waarin die Belg als zijn vader wordt aangemerkt, om zo via zijn zogenaamde verwantschap verblijfsrecht te kunnen verkrijgen.”*

Uit het geheel van deze motieven blijkt aldus dat verweerder op grond van de voormelde vaststellingen van oordeel is dat de erkenning van de Ghanese geboorteakte zou ingaan tegen de openbare orde, overeenkomstig artikel 21 van het WIPR. Verzoeker toont verder niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd omdat niet zou zijn verwezen naar het toepasselijke Ghanese recht.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De verwijzing naar het rapport waaruit verzoeker in het verzoekschrift citeert kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder ontkent immers niet dat laattijdige geboorteregistraties in

Ghana gebruikelijk zijn – dit blijkt immers al uit het rapport waaruit hij zelf citeert in de bestreden beslissing – maar wijst erop dat net om die reden de daaruit voortvloeiende informatie niet betrouwbaar is als bewijs van verwantschap omdat dergelijke registraties vaak gebeuren louter op basis van verklaringen zonder ondersteunend bewijs. *In casu* blijkt ook niet dat de laattijdige geboorteregistratie niet louter op basis van verklaringen is gebeurd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker de bloedverwantschap met de referentiepersoon, in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden, niet voldoende heeft aangetoond, zoals wordt voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, nu verweerder de inhoud van de voorgelegde geboorteakte betwist op grond van artikel 21 van het WIPR.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu diende verzoeker met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot gezinshereniging in om zich bij zijn Belgische vader te komen voegen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Ter staving van de bloedverwantschap legt verzoeker bij zijn aanvraag een Ghanese geboorteakte neer. Daarnaast legt hij ook een aantal andere stukken, met name zijn paspoort; een document van het Diocese of Obuasi; een document ‘Road to Health Chart’; een attest van het Obuasi Hospital en een verklaring van zijn moeder, voor.

Verzoeker betoogt dat, waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat mevrouw N. A. A. als informant wordt vermeld op zijn geboorteakte, dit niet klopt. Hij stelt dat deze naam nergens op het document voorkomt en het daarentegen zijn moeder, F. A. K., is die als informant op dit document wordt vermeld. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op verzoekers geboorteakte inderdaad als ‘informant’ “F. (...) A. (...) K. (...) MOTHER” wordt vermeld. Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder de mist in gaat door te stellen dat mevrouw N. A. A. als informant wordt aangeduid. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat verweerder dit motief hanteert om aan te tonen dat de referentiepersoon niet als informant vermeld staat op de geboorteakte. Hij stelt immers: “De Ghanese geboorteakte vermeldt enkel als ‘informant’ de moeder N. (...) A. (...) A. (...) en niet de referentiepersoon”. Verzoeker toont niet aan welk

belang hij bij zijn kritiek heeft, nu niet wordt aangetoond dat de besluitvorming van verweerder een andere afloop had kunnen hebben indien in de bestreden beslissing de naam F. A. K. in de plaats van N. A. A. werd gehanteerd. Immers gaat de bestreden beslissing op correcte wijze uit van de stelling dat de moeder van verzoeker als informant wordt aangeduid, zonder dat hierbij ook de vader en dus de referentiepersoon wordt vermeld. Het gegeven dat mevrouw F. A. K. – en niet N. A. A. – als informant wordt vermeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling van verweerder dat de referentiepersoon niet als informant wordt vermeld. Aldus toont verzoeker niet aan dat het gegeven dat verweerder zich heeft vergist in de naam van zijn moeder de wettigheid van de bestreden beslissing aantast.

Verzoeker uit tenslotte nog kritiek op een aantal andere motieven van de bestreden beslissing. Wat betreft het 'Road to Health Chart', voert hij aan dat de daarop vermelde inenting tegen polio weldegelijk op 26 oktober 2001 plaatsvond en niet, zoals verkeerdelijk op het attest wordt vermeld, op 26 oktober 2021. Verzoeker omschrijft dit als een materiële vergissing. Een dergelijke materiële vergissing is volgens verzoeker onvoldoende om aan de authenticiteit van het document te twijfelen. Wat betreft het attest van het Obuasi Hospital, stelt verzoeker dat het enkele feit dat dit document werd opgesteld op vraag van zijn vader, niet automatisch betekent dat het een verklaring op eer zou zijn waarvan de inhoud niet overeenstemt met de werkelijkheid. Hij houdt voor dat het attest weldegelijk werd opgesteld op basis van de gegevens betreffende verzoekers geboorte die het ziekenhuis reeds in zijn bezit had. Tenslotte hekelt verzoeker nog dat verweerder niet aantoont dat er geen verwantschap zou bestaan met de referentiepersoon.

De Raad kan, na nazicht van de desbetreffende stukken in het administratief dossier, slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om de voornoemde stukken niet te aanvaarden als sluitend bewijs van de afstammingsband tussen verzoeker en de referentiepersoon. In wezen motiveert verweerder ten aanzien van de overgemaakte documenten dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Verweerder betoogt dat *“De combinatie van het gebrek aan migratiegeschiedenis, van de laattijdige registratie van de geboorteakte van het naderhand te Brussel én Londen opgemaakte Ghanese paspoorten én de afwezigheid (lees: het willens en wetens weigeren) van een DNA-test vormt wel degelijk een geheel van vermoedens die toelaten te concluderen dat de verwantschap van verzoeker met de referentiepersoon niet waarachtig is. Op basis van wat voorafgaat kan enkel worden vastgesteld dat het relaas van betrokkenen inconsistent, totaal ongeloofwaardig en geenszins aannemelijk is”*. Het betoog van verzoeker laat niet toe hierover anders te oordelen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verweerder, rekening houdend met de laattijdige geboorteakte en de afwezigheid van een DNA-onderzoek, oordeelt dat het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde documenten niet kan worden uitgesloten. Bovendien berust verzoekers betoog op een foutieve lezing van het attest van het Obuasi Hospital, daar dit attest niet werd opgesteld op vraag van verzoekers vader maar wel op vraag van verzoeker zelf.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat enig dienstig stuk over het hoofd werd gezien of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Op grond van verzoekers uiteenzetting kan de Raad evenmin vaststellen dat enige schending van de rechten van verdediging zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te stellen dat geen recht op verblijf in functie van een Belgisch onderdaan kan worden vastgesteld indien de verwantschapsband tussen de vreemdeling die dit recht laat gelden en de betrokken Belgische onderdaan niet kan worden vastgesteld.

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de referentiepersoon daadwerkelijk zijn vader is. Zelfs indien moet worden aangenomen dat deze man effectief zijn vader is, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker en zijn vader schijnbaar gedurende een hele tijd gescheiden konden leven en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, G./Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Er kan, op basis van verzoekers uiteenzetting, ook niet worden vastgesteld dat door de bestreden beslissing enig aspect van zijn gezins- en privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in gedrang komt. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting derhalve niet aannemelijk dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing nam. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er sowieso geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN